Socialdemokraten

for Randers og Omegn.

Frihed! Lighed! Broderskab!

Nr. 86. | Abonnement: Indenbys 20 Øre ugentlig. Gennem Postvæsenet 2 Kr. 50 Øre Kvartalet. | Fredag den 15. April. | Annoncer: 12 Øre pr. Linje. Større Annoncer Rabat. | 1910.

Politisk Slavehandel.

Der handles i disse Dage og sjakres mellem de politiske Prangere. Officielt straaler Delegationspartierne — bl. a. Anders Nielsen forleden i Langaa op om „Trekanten", der skal betyde et ganske utænkeligt og umuligt Samarbejde mellem Socialdemokrater, radikale og Højre — men under Dækket sjakres der Delegationsgrupperne og Højre imellem. Og af og til træder det offentligt frem i Form af et Resultat.

Vi har set det i Roskilde, hvor der opstilles Fælleskandidat, i Saxkøbing og for nylig i Nakskov, hvor Delegationen søgte at lade, som Kandidaten kun var dens Mand, men Fællesskabet med Højre blev plapret ud af Reventlow.

Selvfølgelig staar Randers ikke tilbage i saa Henseende. Højre her stoler ikke paa, at de Landboere af Venstre, som i Fjor gik paa Neersø, da han stod som tapper Mand i de Neergaardske forberedte, fremskudte osv., og man endnu ikke var klar paa de fortvivlede finansielle Forhold, som han nu kender, atter i Aar godvillig vil gaa Højres og Militarismens Ærinder.

Men saa skal de tvinges til det.

Der er indledet Forhandlinger, gaaende ud paa, at de forhenværende Venstrevælgere i Randerskresen skal tilpligtes til at stemme paa Neersø, mod at Højre ikke stiller Kandidater op i Mariager- og Hornsletkresen.

Som man ser en ren og skær Handel om Vælgere.

Det er Organisationsledelserne, der forhandler om paa den Maade at drive de menige Vælgere i de respektive Partier til at forrette Slavetjeneste. Hvor ser man ikke i denne Trafik den afgjorte Foragt for den almindelige Valgrets Princip.

Vi forstaar saa godt dette hos Højre, der altid kun har haft Haan og Had tilovers for den almene Befolknings Indflydelse paa Statens, Samfundets Anliggender gennem Valgretten.

Men hvad siger Venstrevælgerne? Er Valgretten ogsaa for dem kun Retten til paa Valgdagen at sælge sig som Slaver til den højstbydende?

Finder ogsaa de, at en saadan politisk Handel med det Parti, der sprængte Forfatningen, og sang om Transtøvlemænd og Vadmelsbønder, harmonerer med de Højtidstoner, hvormed Valgretten hidtil er bleven besungen?

Eller har de ikke snarere Følelsen af, at det, Højre her indbyder paa, nærmest maa betegnes som noget politisk perverst, noget i Retning af crimen bestialitatis?

Raffineret.

Ægtemanden (hvis Hustru lige er bortrejst): „Se saa, nu Vielsesringen af, Pletterne af Frakken og Knapperne syede fast i Benklæderne — og saa kan ikke et Menneske se paa mig, at jeg er gift".

Officers-Frækhed.

De vil have Gratiale i Stedet for uretmæssig tilranede Procenter.

Det vakte megen Opsigt, da det for nogen Tid siden blev oplyst, at Ingeniør-Officererne fik udbetalt en Procent af Overslagssummen, naar de var tilsynshavende ved Statsarbejder, deriblandt Opførelsen af Fæstningsværker. Den ene Procent var et Slags Gratiale.

Nu ved Fæstningsforliget er der projekteret Fæstningsværker og Kaserner m. m. til et Beløb af ca. 30 Mill. Kroner. Den ene Procent vilde da beløbe sig til ca. 300,000 Kroner.

Saavel Forsvarsministeren som Finansudvalget satte straks en Stopper for dette Optrækkeri; thi det siger sig selv, at det ikke blev Leverandørerne, der kom til at betale disse Penge. Naar Leverandørerne i Forvejen vidste, at de skulde af med Pengene, lagde de ganske roligt den Sum, det i hvert enkelt Tilfælde drejede sig om, paa deres Overslag.

Officererne indgav saa for nogen Tid siden et Andragende til Forsvarsminister Krabbe om, at der i Stedet for den inddragne Procent blev udbetalt dem et andet Gratiale.

Dette Andragende er naturligvis bleven pure afslaaet. Men man véd næsten ikke, hvad man mest skal forbavses over, enten den Ligegyldighed, hvormed de tidligere Regeringer har taalt, at Officererne uden videre har puttet Statskassens Penge i Lommen, eller den Frækhed, hvormed Officererne forlanger Erstatning, fordi der bliver sat en Stopper for deres Forslugenhed.

D'Hrr. mener aabenbart, at de er Landets Herskere, og at Borgerne kun fylder Statskassen for at de skal have Fornøjelsen og Fordelen ved at tømme den igen.

Folketinget i Gaar.

Den ny Skattelov for København

var til 1. Behandling.

Indenrigsministeren forelagde Forslaget, idet han beklagede, at Landstinget i høj Grad har forringet Forslagets Værd. Københavns Kommune befinder sig imidlertid i en Nødstilstand, og derfor vilde Ministeren anbefale Forslaget, selv om han nærede store Betænkeligheder.

Borgbjerg kunde slutte sig til Ministerens Beklagelser. Ganske vist indeholder Forslaget et Par Fremskridt, idet man faar en noget stigende Skala, men dette maa til Gengæld betales med en Forhøjelse af de mindre Skatteyderes Skat og forskellige andre uheldige Bestemmelser. Beklageligt er det ogsaa, at Formueskatten er stemt ud i Landstinget. Men København har et Underskud paa 3 Mill. i Fjor og 4 Mill. i Aar, og der maa skaffes ny Indtægter.

Sigurd Berg anerkendte, at Københavns Kommune maa have forhøjede Skatter. Det foreliggende Forslag er imidlertid et meget magert Resultat for Ministeren, og det glæder mig at høre saavel Ministeren som Borgbjerg anbefale de smaa Fremskridt. Jeg er ikke tilfreds, men naar d'Hrr. anbefaler Forslaget, saa vil jeg heller ikke modsætte mig dette.

Kejser Nielsen anbefalede ligeledes Forslaget. Han ønskede ensartede Skatteregler for hele Landet og var derfor utilfreds med, at København vedblivende beholder en Særstilling.

H. L. Møller (Højre) anbefalede Forslaget. Han fandt ingen Grund til Klage fra de smaa Skatteydere, fordi de fik nogen Skatteforhøjelse.

Jensen-Kleis havde stor Lyst til at stille Forslag om at genindsætte Formueskatten. Da Borgbjerg imidlertid anbefaler Forslaget, vil jeg undlade dette.

Klaus Berntsen: I Fjor fremsatte jeg et Forslag om en ny Skattelov for København. Det naaede ikke op i Landstinget i min Tid, men nu ser vi jo Resultatet af den nuværende Ministers Forhandlinger med Landstinget. Det er magert og tarveligt. Ministeren har ganske roligt fundet sig i, at Landstinget har taget Byrderne bort fra de velhavende. København faar vel ny Skatter, men det er ikke retfærdige Skatter. Men vi maa nøjes; det er jo ikke os, der har Magten. (Munterhed.)

Jacob Christensen: Det ærede Medlem fra Assens har i Vinter stadig hævdet, at vi, hvad en Reform af de kommunale Skatter angaar, maa tage smaa Fremskridt, til vi naar en omfattende Reform. Nu gaar vi her med paa den Vej i Haab om, at vi snart kan faa en større Reform, og det ærede Medlem skulde ikke bebrejde os dette.

Forøvrigt er jeg ikke tilfreds med den her foreslaaede Ordning, thi den ophæver ikke København som Skattely. Højres Presse og Højres Ordførere i Landstinget har fortalt, at København nu faar en Skatteordning svarende til den, der gælder i Provinserne, men dette er ganske urigtigt. En Skatteyder med 700 Kr.s Indtægt i Horsens betaler 2 Kr. 40 Øre i Skat, naar han har 3 Børn. I København betaler den samme Skatteyder 4 Kr. Men en Skatteyder med en Indtægt af 200,000 Kr. betaler i København efter den ny Lov kun 10,000 Kr., i Horsens derimod 24,000 Kr.

Forslaget er altsaa meget mangelfuldt. Alligevel vil jeg anbefale det i Haab om, at vi snart kan skride til en omfattende Reform af hele vort kommunale Skattevæsen.

Indenrigsministeren hævdede, at København kun er et Skattely for de meget store Indtægter. Jeg betragter dette Forslag som en første Begyndelse. Klaus Berntsens Udtalelser opfattede Ministeren som en Generalprøve paa de Taler, der skal holdes paa Vælgermøderne.

Formanden advarede mod at komme ind paa en storpolitisk Debat.

Højremanden H. L. Møller forsvarede paany Københavns Særstilling.

Berg: I denne Sag kan man bruge et Udtryk af Borgbjerg: Man vilde og turde ikke sejre.

Klaus Berntsen: Jeg er for gammel Politiker til at jeg behøver at holde Generalprøve paa mine Valgtaler (Munterhed).

Efter yderligere Udtalelser af P. Th. Nielsen, Borgbjerg m. fl. gik Forslaget til 2. Behandling.

Mærgelbanen ved Ringkøbing.

Forslaget om Grundafstaaelse til en Mærgelbane fra Rindom til Ringkøbing var til 2. Behandling.

Lüttichau anbefalede paa Udvalgets Vegne at udvide Forslaget, saa der gives alle Andelsselskaber til Transport af Mærgel Ret til at kræve den fornødne Grund til Anlæg af Mærgelbanerne.

Landbrugsministeren anbefalede de foreslaaede Ændringer.

Disse vedtoges og Forslaget gik til 3. Behandling.

Forslaget om Statsstøtte til Forplejning af Patienter med

kroniske Sygdomme

var til 2. Behandling.

General Madsen anbefalede et Par Ændringer. Den ene af disse gaar ud paa, at Udgifterne, der udredes af Kommunerne til kroniske Syge refunderes med 3/4 af Forsørgelseskommunen. Opholdskommunen betaler forskudsvis.

Justitsministeren kunde anbefale de stillede Ændringer.

Carl Hansen (Vordingborg) var stadig misfornøjet med Forslaget, men han havde ikke fundet Anledning til at stille Ændringer. Han henstillede nok en Gang at overveje om dette Forslag bør sendes op i Landstinget.

De foreslaaede Ændringer vedtoges og Forslaget gik til 3. Behandling.

Forslaget om

Ændring af Grundloven

var til 3. Behandling.

N. Neergaard anbefalede de af Delegationens Ændringer, der gaar ud paa at udvide Valgretten til Kvinderne. Valgret erhværves fra det 25. Aar. Tallet af Folketingets Medlemmer maa ikke overstige 132. Kredsinddeling og Valgmaade fastsættes ved Valgloven. Naar Taleren og hans Venner er bleven staaende herved, er det, fordi man ikke ønsker en stor Kamp om Grundlovens Revision. Vi har i vort Forslag aabnet en Mulighed for Forholdstalsvalg til Folketinget, men vi kræver for at gaa med hertil en Ændring i Landstingets Sammensætning. Hvorledes denne Ændring skal være, ønsker vi ikke her at komme nærmere ind paa, da vi saa meget som muligt vil lette en Forhandling om denne Sag.

Ove Rode anbefalede de af det radikale Parti stillede Ændringer. Disse gaar ud paa at ændre Valgmaaden til Landstinget, saa den privilegerede Valgret afskaffes og i Stedet vælges Landstinget af Valgmænd udgaaede af de kommunale Raad. Det er et farligt Forslag, der her anbefales af Neergaard, idet det fører Spørgsmaalet om Forholdstalsvalg fra Grundlovsrevisionen til den almindelige Lovgivning.

Nu siger Neergaard vel, at han kun vil gaa med til Forholdstalsvalg til Folketinget, naar Landstingets Sammensætning ændres. Men dette betyder ikke meget. D'Hrr. har allerede givet efter, og de er inde paa en farlig Vej. Vi kræver Junigrundlovens Landsting, og uden dette gør vi ikke nogen Indrømmelse. Vi saar nu se, om man her vil forkaste Junigrundlovens Landsting og opretholde den privilegerede Landstingsvalgret. Delegationen har da tydelig røbet sin Hensigt. Den vil kun ændre Valgmaaden til Folketinget, medens den privilegerede Valgret lades urørt.

Hammerich anbefalede kort Højres Ændringer, der foreslaar Grundlovens § 32 ændret, saa Folketinget vælges efter Forholdstalsvalg. Medlemstallet bliver højst 120.

Forkastes vort Forslag, vil vi stemme for Delegationens Forslag, der aabner Mulighed for Forholdstalsvalg og forbedrer Hovedforslaget.

Taleren var meget betænkelig ved at udvide Valgretten til Kvinder og Tyendet, men naar Forholdstalsvalg indføres, kan man maaske gaa med. At nedsætte Valgretsalderen til 25 Aar var Taleren ogsaa imod.

Men med Delegationens Ændringer er der skabt et Forhandlingsgrundlag, der bør sendes op til Landstinget.

Johan Knudsen kunde i meget slutte sig til Hammerich. Det er beklageligt, at vi ikke har opnaaet fuld Enighed om Forholdstalsvalg, thi derved mistes Udsigten til et Resultat i denne Samling. Den Gruppe, jeg tilhører, kan ikke give Delegationens Ændringsforslag Tilslutning, da det givne Tilbud om Forholdstalsvalg er for usikkert.

Konsejlspræsidenten: Ved Delegationsgruppernes Ændring aabnes der nu Mulighed for Forholdstalsvalg, medens den privilegerede Valgret til Landstinget bibeholdes. Dette er saa uretfærdigt, at jeg maa fraraade denne Ændring paa det bestemteste. Naar man af Retfærdighedsgrunde kræver Forholdstalsvalg til Folketinget, saa er det umuligt at fastholde den uretfærdige privilegerede Valgret. Derfor finder jeg ingen Grund til at forhandle om Delegationens Forslag. Landstingets Privilegier er saa uretfærdige og uholdbare, at Landstinget ikke kan opretholde dem. Overklassen har anmasset sig disse Privilegier paa et Tidspunkt, da Folket var svækket efter den sidste Krig. Tiden er nu kommen, da Overklassen maa aflevere disse Privilegier.

Retfærdigheden og den kiffige Sognefoged.

Sognefoged Jens Hagelskær i Ikast fik forleden Paalæg om at indkalde Tjenestekarl Lars . . . . for Retten i Herning, fordi bemeldte Lars en Aften havde cyklet uden tændt Lygte.

Lars tjener hos en Gaardejer i Tulstrup, og med vigtig Mine begav Sognefogden sig ud i Sognet for at ramme den formastelige Synder med Lovens Sværd. Men i Stedet for at gaa ind i den Gaard, hvor Lars tjener, gik Sognefogden ind i Iver Christensens Gaard, hvor der tjener en Karl, som hedder Peter, og oplæste for denne — med højtideligt Tonefald — en Skrivelse om, at han skulde møde i Retten for Dom at modtage og Straf at lide, fordi han havde trodset Lovens Bud om tændte Cykellygter.

Men Karlen Peter vilde naturligvis ikke kendes ved dette her og forsikrede, at han hed Peter B. Petersen og ikke Lars, og at han tjente hos Iver Christensen og ikke hos den anden Mand, og endelig, at han ikke havde kørt paa Cykle i flere Aar.

Men Jens Hagelskær tog sin Sherlock Holmes Mine paa og tænkte: Vent, din store Skælm, vi skal nok fange dig. Og saa gik han.

Men Dagen efter kom vor Sognefoged igen og forklarede, at det kunde ikke være anderledes. Karlen maatte hedde Lars og ikke Peter, og nu havde han at møde samme Dag i Retten.

Peter tilbød at hente Døbeseddel og andre Beviser paa sin Uskyldighed, men herom vilde Sognefogden intet høre.

Peter var ved at køre Gødning den Dag, men ved sin Husbonds Indflydelse fik han Tilladelse til at vente med at komme i Retten i Herning til sidste Mandag.

Og Peter mødte i Retten, hvor Politibetjent Nielsen sad og skrev lange Rapporter. Men Nielsen blev snart klar over, at det var en forkert Mand, Hagelskær havde sendt ham, og lod Karlen vide, at med ham havde han intet at skaffe.

Lidt skuffet spurgte Peter spagfærdig, om han ikke kunde faa lidt for Ulejligheden og Tidsspilde, men Politibetjenten gik bare hen og lukkede Hammerum Herredskontors Udgangsdør op og med en Gestus, der ikke kunde misforstaas, sagde han bare dette Ord: „Herut!"

Saa ønskede Peter ikke mere.

Nu havde han prøvet at være i Retfærdighedens Hænder i Danmark. Han havde kun et Ønske tilbage: at han aldrig maatte komme der oftere.

Foraarshavebrug.

Alt det Arbejde, som paa Grund af Vejrforholdene ikke er udført i Marts, bør hurtigst muligt udføres for saa vidt Jorden og Vejret ellers egner sig dertil.

Frugthaveplanterne.

I dette Foraar bør man ikke forsømme at plante Frugttræer og Frugtbuske, hvis man da ikke har særlig mange af dem i Forvejen.

Af Frugttræer er Æbletræet det man i Reglen faar mest Fornøjelse af. Et godt Æble er, enten det er til sunde eller syge, altid en velkommen Raritet; derfor plant Æbletræer.

Frugttræer og Frugtbuske bør nu være beskaarne. — Man maa hellere lade en kyndig Mand beskære fine Træer fremfor selv at forsuske og ødelægge langt mere, end man kommer til at give en Gartner for at udføre dette Arbejde.

Hvor man ikke ret godt kan skaffe Læ, kan man plante Dværg-Frugttræer. I større Haver, og hvor Læforholdene er gode, bør man plante et Dværgtræ afvekslende med et højstammet Frugttræ.

Dernæst bør man kun plante gode Sorter. Angaaende Valget af Sorter er det bedst at søge Samraad med en stedlig Gartner eller Planteskoleejer, da disse i Reglen har gjort en Del Erfaringer om, hvilke Sorter der lykkes bedst paa deres Egn.

Køkkenhaveplanterne.

Skarlotteløg lægges snarest. — Ærtelægningen fortsættes eller paabegyndes. Ærtebedene maa gaa fra Nord til Syd for ikke at skygge hverandre. Selv om vi vedblivende faar lidt Nattefrost, saa skal Ærterne nok taale det. Der maa herefter lægges Ærter hver 14. Dag indtil St. Hansdag. Man opnaar derved at faa grønne Ærter hele Sommeren. Af tidlige Ærter kan nævnes „Abundance" og „Wonder of Amerika", som ingen Ris behøver. Til Handel og Henkogning foretrækkes i Reglen „Fairbears non pareille", der maa have Ris af 5 Fods Højde.

Paa en lun Plads i Haven saas — saa snart Jorden er tjenlig — alle Slags Kaalfrø. Kartofler lægges naar Jorden og Vejrforholdene egner sig dertil; er de spirede, fremmer dette Væksten.

Prydhaveplanterne.

Naar Nattefrosten er ophørt afdækkes Roserne fuldstændig og beskæres. Roser plantes — Rosen er Blomsternes Dronning.

Nye Græsplæner anlægges. Den fineste Græsplæne faas ved at besaa den med italiensk Rajgræs, men saa maa der saaes nyt Græsfrø hvert Aar. Synes man ikke om saa fint et Græstæppe, kan man tilsaa Plænen med 1/3 Rajgræs og 2/3 Hundegræs. Disse Plæner bliver usædvanlig tidlig grønne og er overordentlig stærke, men maa paa Grund af Hundegræssets frodige Vækst slaaes meget hyppig.

Plantning og Omplantning af Prydbuske foretages. Der gives nogle faa Blomster, der kan saas paa Friland, f. Eks. Reseda, Nemophylla, Valmuer, rød Hør o. s. v.

Højbjerghus, Vejen St.

Jørgen Koch.

„Hver sin Lyst"

Hvordan der lyves.

Under Overskriften „Hver sin Lyst" har forskellige Højre- og Venstreblade i den sidste Tid indeholdt følgende:

„Skatteprocenten i Allinge-Sandvig paa Bornholm er i Aar fastsat til 14,7.

Allinge-Sandvig nyder den Ære at være Danmarks fattigste Kommune.

Trods den høje Skatteprocent har Byen hverken Gas eller Vand eller brolagte Gader.

Men den har en socialistisk Styrelse."

De paagældende Blade lyver, og **de véd, at de lyver.** Allinge-Sandvig Kommune har nemlig ikke socialistisk Styrelse, og har aldrig haft nogen saadan. Flertallet af Byraadets valgte Medlemmer er valgt som Antisocialister paa en Fællesliste for Højre og Reformmænd, og Byens Borgmester er erklæret Højremand.

Forholdet er snarere dette, at Skatteprocenten er højst dèr, hvor Antisocialisterne har den største Magt. I en By som f. Eks. Silkeborg er Skatteprocenten 11,9. Ogsaa dèr har Antisocialisterne Flertal.

Men vi venter ikke, at de antisocialistiske Blade skal oplyse deres Læsere om, at de har bundet dem en bevidst Løgn paa Ærmet. Derved vilde de nemlig ødelægge deres egen Eksistensbetingelse.

Børne-Dramaet.

København, Torsdag.

Den lille Ingeborg, der stod sig sammen med Drengen Edvard, blev i Dag begravet paa Bispebjerg Kirkegaard.

Der var mødt en meget stor Forsamling, og den lille Kiste dækkedes af en Masse Kranse, bl. a. en Krans fra Ingeborgs Lærerinder. Pastor Stein fra Andreaskirken talte smukt og forstaaende.

Ved Graven holdt Folketingsmand Sabroe en lille Tale, hvori han stemplede Storbyens Kasernebygninger som den egentlige Aarsag til dette triste Drama.

Stærkt bevæget stilles det store Følge fra denne triste Barnegrav.

En Dinglepeter

Broder Nissen vil — vil ikke.

Blandt de Gummi-Elasticums-Kandidater, der ved sidste Valg søgte at bugte sig frem til Stillingen som Folketingsmand, indtog Broder Nissen en smuk Førerstilling. Opstillet som han var i Randers Landkres af en højst uensartet Blanding af Missionsfolk, Afholdsfolk, radikale Reformmænd, reformistiske Radikalister og forargede Moralister, søgte han paa den mest uldne Maade at snakke hele denne Sammenblanding efter Munden.

Da Valget var forbi, var der næppe et Menneske i Randers Landkres, der kunde gøre Rede for, hvor Broder Nissen stod.

At ikke en Sjæl har kunnet tænke paa at opstille denne politiske Dinglepeter ved det forestaaende Valg i samme Kres, er en Selvfølge. Hr. Nissens „Bevægelighed" er for stor.

Nu skal, som tidligere meddelt, Hr. Nissen op i Viborgkresen. Vi husker ikke, paa hvilket politisk Standpunkt, han i Øjeblikket staar, men det er ogsaa ligegyldigt. Sandsynligvis skifter han en halv Snes Gange inden Valget.

Dette synes man ogsaa at have en Følelse af i Viborgkresen, og en Vælger, Niels Nørgaard, Søby, sætter ham Kniven paa Struben ved i „Skive Folkeblad" at stille Kandidaten følgende bestemte Spørgsmaal:

„I Fald Du bliver valgt i Viborgkresen, og Regeringen sammen med Socialdemokraterne kommer til at danne Folketingets Flertal, vil Du da stemme for det Forslag, der vil fremkomme fra Regeringen om at omstyrte de i Fjor Efteraar vedtagne Forsvarslove, saaledes at Militærudgifterne bringes ned til det Beløb, Folketingets Flertal anser for passende?"

Dette Spørgsmaal er saa tydeligt og saa bestemt affattet, at der kun behøves et Ja eller Nej til Svar. Men hvem der har ventet et saadant, kender daarlig Hr. Nissen. I Anledning af Spørgsmaalet væver han følgende Stykke Vadmel, der i en forbavsende Grad ligner det bekendte: God Dag, Mand! — Økseskaft:

„Jeg har selvfølgelig ikke noget imod at drøfte Forsvarsspørgsmaalet, og jeg har ikke forandret min Opfattelse; men jeg synes ikke, der er særlig Grund til Skriverier om den Sag, da Vælgermøderne vel snart skal begynde. Jeg skal derfor svare ganske kort.

Naturligvis kan et Parti sætte Forsvarssagen forrest i Agitationen nu til Valget, men saglig set er Stillingen vidt forskellig fra i Fjor. — Forskellen paa Stillingen før en Nyordning og bagefter synes mig iøjnefaldende nok.

Naar en Sag efter store Forarbejder og Kampe endelig finder en Løsning i Form af vedtagne Love, saa lader det sig ikke gøre uden videre at omstyrte disse, selv om man er nok saa utilfreds med dem, hvad jeg er i dette Tilfælde.

At man kan vedtage betydningsfulde Love et Aar, føre dem et godt Stykke ud i Livet og saa omstyrte dem ganske næste Aar — den Tankegang er nær op ad Anarkiets Grænse.

Henvisninger.

Slibeforretningen, Adelgade 6,
anbefales. **J. L. Christensen.**
1012

Nej, der kan maaske klippes lidt her og ændres lidt der; men skal vi have et nyt Grundlag for vor Forsvarsordning — og jeg hører absolut til dem, der ønsker dette, — saa véd jeg kun én Vej: Folkeafstemning.

Jeg udtalte i Fjor, at jeg ansaa den Løsning for den bedste. I Aar anser jeg den for den eneste fremkommelige Vej. Lad os frigøre Forsvarssagen for alle Partihensyn, som er den uvedkommende, og lad hele det danske Folk direkte afgøre Sagen. Det vil jeg være med til.

Som Svar paa det direkte Spørgsmaal det:

Hvis en ansvarlig Regering med et Flertal i Folketinget bag sig kommer med et Forsvarsforslag, hvor man gaar bort fra Københavns Befæstning og forhaabentlig med en betydelig Nedgang i Militærudgifterne, saa kan jeg vanskelig *tænke* mig at gaa imod det; men binde mig paa Forhaand til et Forslag, jeg ikke kender, vil jeg ikke. Du véd jo lige saa godt som jeg, Niels Nørgaard, at Socialdemokraterne og de radikale — naar det kommer til Stykket — er grunduenige om, hvordan Landets Forsvar skal ordnes, og det er derfor lidet sandsynligt, de kan enes om et Forslag".

Hvis Niels Nørgaard, Søby, nu er i Stand til at sige, hvad Hr. Broder Nissen eventuelt vil, hvis han bliver Folketingsmand, saa vil vi give ham en stor Pære.

„Klæder skaber Folk"

„New York Herald" fortæller:

En af vore aller fornemste Damer gav forleden et Bal, til hvilket hun havde inviteret to fattige Sypiger. Henfigten med dette Paasund var at vise, at en Arbejderske er lige saa dannet og præsentabel som en Dame af de saakaldte fine Krese. Selvfølgelig havde hun ikke omtalt sin Idé til nogen af de øvrige Gæster.

Da Balaftenen kom, iførte hun med sin Kammerpiges Hjælp Arbejderskerne yderst kostbare Dragter, oversaaede dem med Diamanter og Perler, og præsenterede dem saa for det øvrige Selskab som „Baldebutanter". Det behøver vel næppe at tilføjes, at de to unge Piger var usædvanlig smukke. De klarede sig begge fortræffeligt i den uvante Situation og gjorde overordentlig Lykke. Alle Ballets Herrer sværmede om dem, og de sad ikke en eneste Dans over. To Millionærer, hvis Navne har en god Klang i den amerikanske Forretningsverden, bad endog de to Damer om at maatte gøre dem deres Opvartning, hvilket er ensbetydende med et fint Kurmageri med alvorlige Henfigter.

Kun altfor hurtigt forløb den sjældne Aften for de to Sypiger, men omsider slog Timen, da Ballet var forbi, og de maatte tilbage til deres fattige Værelser.

Men den fornemme Dame med de demokratiske Tendenser kunde triumferende erklære, at hun havde ført Bevis for, at naar man anbringer en Pige fra Folket i de rette Omgivelser, er der ingen Forskel paa hende og en Dame af „den fine Verden". Imidlertid er der Tvivlere, som paastaar, at det foretagne Eksperiment intet som helst beviser, da man lige saa godt kan sige, at de fornemme Gæster ikke staar højere i Dannelse end de to Sypiger; derfor var Konversationen falden saa let og naturlig.

Mest utilfredse med det prosaiske Udfald er sikkert de to Millionærer; selv om de ikke tager deres Anmodning om Kurmageri tilbage, bliver dog deres Henfigter sikkert mindre alvorlige, end de var paa Balaftenen.

Gummi-Spekulanterne.

København, Torsdag.

Atter i Dag rasede Gummispekulationen med stor Voldsomhed paa Københavns Børs.

Haussisterne sejrede efter stort Spektakel, og det lykkedes dem at drive Kursen 3 pCt. i Vejret. Ophidselsen var stor, og Spekulanterne styrtede højrøde i Hovederne omkring i Salen, hidsigt diskuterende Slagets Forløb.

Der omsattes for 352,000 Kr. Aktier, og Dagens samlede Profit for Østasiatisk Selskabs Aktionærer var 450,000 Kr.

Som allerede omtalt lønnes Kulierne i Østasiens Gummiplantager med ca. 10 Øre daglig.

Røverhøvding og Samfundsstøtte.

En interessant Retssag i Tyskland.

Han skrev kristelige Bøger, da dette betalte sig bedst.

Berlin, 13. April 1910.

En højst interessant Retssag har i Gaar fundet sin Afslutning ved Retten i Charlottenburg, Berlin, og har vakt en Opsigt, som fordunkler selve den berømte Köpenickaffære. Sagen angaar den kendte tyske Forfatter Karl May, hvis Bøger, navnlig „Slavejægere" og „Rejseeventyr i Sydamerika", er yndet Læsning for Ungdommen. Karl May er en hovedrig Mand, og han har som ivrig Samfundsstøtte spillet en Rolle i Sachsens Hovedstad, endogsaa staaet i venskabelig Forbindelse med Landets Konge.

Karl May havde som god konservativ og kristen ment sig beføjet til at angribe Arbejderne. Det gav Fagforeningssekretær Lebius Anledning til at undersøge Karl Mays Fortid, og paa Grundlag af fine Undersøgelser sigtede han May for at være en for ca. 40 Aar siden straffet Røverhøvding, der havde opereret i de mellemtyske Bjerge. Lebius paastod, at May havde afsonet Tugthusstraf gentagne Gange og begaaet en Række Forbrydelser.

Karl May anlagde Sag mod Lebius, og i Gaar dømte Retten. **Lebius havde præsteret fuldgyldigt Bevis for, at Millionæren May var en straffet Røver, og han blev frifunden.**

Den ansete Forfatter, Rigmanden, Kongens Ven er saaledes overbevist om at være en forhenværende Forbryder og Røverhøvding.

Sagen har vakt en uhyre Opsigt ikke blot i Berlin og Dresden, men overalt i Tyskland.

Nærmere Oplysninger.

„Berliner Tageblatt" meddeler i et udførligt Referat nærmere Oplysninger om denne Proces, under hvilken den kendte Forfatter af saa mange Rejseeventyr selv er bleven Hovedperson i et spændende Optrin.

For Retten mødte Karl May som Klager, Fagforeningssekretær R. Lebius som anklaget. Dommeren, Amtsretsraad Wessel, ledede Forhandlingerne. Anklagedes Defensor var Sagfører Poul Brederek. Som Materiale forelaa et Brev fra Lebius til Operasangerinden Frk. v. Scheidt i Weimar. I Brevet benyttede anklagede Udtrykket „født Forbryder" om Karl May.

Lebius indrømmede at have skrevet det omhandlede Brev. Han hævdede at have varetaget berettigede Interesser og beskrev May som en Person, paa hvis Fortid det benyttede Udtryk passede.

Før Bevismaterialet herfor skulde forelægges, ønskede Defensor at afhøre en Række Vidner, der skulde godtgøre, at May var en Mand, der tidligere havde udstaaet saa mange Straffe, at man med Ret kunde kalde ham

en født Forbryder.

Defensor paastod, at selv om Udtrykket „født Forbryder" kun indeholdt en formel Fornærmelse, vilde det for en Afgørelse af Sagen være af væsentlig Betydning, om Karl May faktisk havde været ikendt strænge Straffe. Det maatte da straks siges, at han allerede som Seminarist havde begaaet Tyverier og som nybagt Lærer var kommen hjem ved Juletid og af sine Tyvekoster havde foræret sin Fader et Ur og en Merskumspibe. Han havde stjaalet disse Sager fra sin Logivært. Tyveriet indbragte ham seks Ugers Fængsel. Saasnart han kom paa fri Fod igen, begik han Indbrud hos en Urmager, blev atter sængslet og dømtes til 4 Aars Tugthus samt til Anbringelse i en Arbejdsanstalt.

Straks efter sin Løsladelse af Tugthuset i Aaret 1869 begik Karl May ny Tyverier, og der blev udsendt Stikbreve efter ham. Han flygtede til Skovene ved Hohenstein i Erzgebirge, hvor han traf en Skolekammerat, Louis Krügel, som var rømt af Soldatertjenesten. Krügel havde lige stjaalet 100 Thaler af Kompagnikassen og var deserteret. De to Flygtninge svor at ville holde sammen og blev enige om at danne en Røverbande sammen med nogle bekendte, der navnlig havde været virksomme som Hælere. Saavel indenfor Banden som overfor Offentligheden gjaldt Karl May for Bandens Overhoved. Røvernes Tilflugtssted, som aldrig er bleven opdaget, var en mosdækket Hule, indvendig tapetseret med stjaalet Lærred og herskabeligt indrettet. Banden foretog næsten hver Dag

røverske Overfald,

navnlig mod Sælgekoner, som passerede Skove. Endvidere forøvedes Tyverier, Indbrud og andre Ulovligheder. Da de ugentlige Markeder ved de nærliggende Byer blev daarligt besøgte paa Grund af Usikkerheden i Egnen, udsendte Regeringen Militær, der afsøgte Skovene. I denne Røverjagt deltog tillige Brandvæsenet fra Hohenstein og en Skytteforening fra Ernstthal. Men man fik ikke fat i May og Krügel. De havde bragt sig i Sikkerhed ved Anvendelsen af følgende List:

Blandt de mange stjaalne Klædningsstykker, som May havde ophobet i Røverhulen, var ogsaa en saksisk Fangevogters militære Uniform. Denne iførte han sig, bandt sin Ven Krügels Hænder paa Ryggen og slap paa denne Maade gennem Militærkordonen, da Soldaterne troede, at det var en Fangevogter, som bortførte en Arrestant. Ved en anden Razzia undslap de to Venner kun derved, at de i det Øjeblik, da to Gendarmer traadte ind i et Værtshus, hvor de opholdt sig, sprang ud af Vinduerne og flygtede bort paa Gendarmernes Heste. May følte sig saa veltilpas i sin Rolle som Røverhøvding, at han ved sine Pralerier ofte udsatte sig for Fare.

I flere Aar undgik Røverne at blive paagrebet, fordi de stadig skiftede Klædedragt. Endelig, da Jorden brændte under Mays Fødder, flygtede han til Milano i Italien. Da han her blev angrebet af Nærvesfeber, paavirkedes Krügel af Frygt for Opdagelse og vendte tilbage til Tyskland. Til Slut anholdtes de begge. May blev paany dømt til 4 Aars Tugthus, som han afsonede i Aarene 1870—74 i Waldheim.

Da han slap ud af Tugthuset, faldt han paa den Tanke, at nedskrive sine Forbrydererindringer i en Kolportageroman. Forretningen var ikke lønnende, men han havde samtidig forfattet fromme katolske Fortællinger og usædelige Røverhistorier.

Karl Mays Svar

paa disse Udtalelser fra Defensors Side lød saaledes:

Dersom alt det, der her er anført om mig er sandt, vilde jeg ikke leve en Dag længere. Saa tog jeg hellere Revolveren i Haand. Det er sandt, at jeg har afsonet Straffe, men ikke de Straffe, man her har lagt paa mine Skuldre. Jeg har aldrig været Røverhøvding, jeg har heller aldrig stjaalet en Tobakspibe og et Ur. Jeg vil ikke udtale mig her om de Straffe, jeg har været idømt. Jeg vægrer mig bestemt ved at udtale mig desangaaende, da det vil forvolde mig stor Skade i de andre Processer, jeg fører.

Defensor tog nu Ordet og fremhævede, at Lebius ikke tog Sigte paa at brændemærke Karl May som Forbryder. Han stod snarere paa det Standpunkt, at Offentligheden havde Interesse i at erfare, hvem Karl May var. May har øvet en kolossal Indflydelse paa Ungdommen, og en stor Del af Skandaleliteraturens skadelige Indflydelse maa føres tilbage til ham.

Karl May erklærede nu, at han havde skrevet sine Værker ud fra sin bedste, indre Overbevisning og en ren Gudsfrygt.

Defensor: Vi bestrider denne Paastands Rigtighed. Mays Værker havde oprindelig et ganske usædeligt Indhold. Da han saa, at der ikke kunde laves nogen Forretning paa den Konto, og Gudsfrygten gav ham bedre Udsigt til at tjene Penge, gik han, Protestanten, over til den katolske Lejr.

Lebius udtalte derefter, at han havde faaet sit Materiale af Mays fraskilte Hustru, hvem May havde overladt til sig selv, saa Lebius havde følt sig moralsk forpligtet til at sørge for hende.

Denne Udtalelse satte May i Oprør, der afspejlede sig i hans Ansigt. Han raabte nu med høj Stemme: „Det er jo ikke sandt"!

Efter længere Tids Raadslagning vilde Dommeren afsige sin Kendelse. Det hed sig, at Lebius vilde blive idømt en Pendebøde paa 15 Mark. Defensor protesterede hæftig. Han havde endnu ikke haft Ordet i selve Sagen.

Dommens Forkyndelse blev derefter udsat. Defensor krævede Frifindelse for den anklagede (Lebius). Som Bevis for at May ogsaa var en literær Tyv, overrakte han Dommeren et Dokument, der godtgjorde dette. Skønt May saa godt som aldrig havde været udenfor Tyskklandsk Grænser, skrev han om Begivenheder fra alle Lande.

Ved Rettens Dom blev Lebius frifunden. Karl May havde selv indrømmet sin Skyld.

Engelsk Politik.

Stormende Optrin i Underhuset.

London, 15. April.

Vetoresolutionen, hvorom Diskussionen den 7. April begrænsedes, vedtoges af Underhuset i Gaar med 351 St. mod 246.

Under Forhandlingerne kom det til yderst voldsomme Optrin. Da Asquith vilde afgive en Erklæring om Regeringens fremtidige Politik, blev han afbrudt af Balfour, der under Bifald fra Oppositionen og Protest fra Regeringspartiet protesterede imod, at Asquith paa dette Tidspunkt afgav denne Erklæring, da det stred imod Husets Forretningsorden.

Da Formanden gav Balfour Medhold, erklærede Asquith, at han vilde afgive Erklæringen ved Slutningen af Mødet.

Ved Mødets Slutning udtalte Asquith under stormende Bifald fra Regeringspartiets Side, at hvis Overhuset ikke vedtog Vetoresolutionen, vilde Regeringen øjeblikkelig give Kronen Raad med Hensyn til de Forholdsregler, der skal tages for at sikre sig, at Forslaget blev Lov. Hvis Regeringen ikke var i Stand til at sikre dette, vilde den enten trække sig tilbage eller opløse Parlamentet. (Stærkt Bifald fra Regeringspartiets Side.)

Asquiths Tale vakte Sensation i det overfyldte Hus.

Fra alle Kanter.

Over Nordland og Finmarken har der raset en orkanagtig Storm. Hidtil vides 12 Fiskere at være omkomne; men der savnes endnu mange Fiskerbaade.

Under Navn af „Dansk Forsikring for Tjenestefolk" er i disse Dage i København bleven dannet en hele Landet omfattende genfidig Forsikringsforening.

Onsdag Aften er den tyske Krydser „München" og en Torpedobaad kollideret ud for Saasnitz. To Mand af Besætningen dræbtes.

Toldraadet er indkaldt til Møde næste Tirsdag.

I Gaar udbrød der Ild i Landsbyen Bøhmenkirch. 2 Gader med ca. 60 Huse nedbrændte.

I Ballinahalla (England) er der fundet et Skelet, som maaler 2 Meter 53 Centimeter. Nær ved det laa et Sværd, som bar et Navn og Aarstallet 1231.

„Minekongen" fra Colorado, Thomas Walsh, er død og efterlader sig 50 Mill. Dollars.

Ætnas sidste Udbrud har ødelagt for fem Millioner Lire, hvori endda ikke er beregnet Skade paa Vinbjerge og Haver.

Urtyven, Polakken Abraham Goldberg, der undveg fra Hillerød Arrest, er nu paagrebet i Hellerup.

I Nürnberg har man opdaget et Falskmøntnerværksted, hvis Leder var en tidligere Politibetjent.

Spillebanken i Monte Carlo har sidste Regnskabsaar haft en Merindtægt af halvtredje Million Francs mod det foregaaende Aar.

Saa snart Rigsdagen er hjemsendt, vil J. C. Christensen og Neergaard foretage en Lyn-Tourné i de Krese, hvor Delegationen for Tiden forliges som Hund og Kat.

Det sidste Drama

Dobbeltmord og Selvmord.

Skinsygen pinte ham.

Et nyt Drama og mere rystende end alle forudgaaende er, som kortelig meddelt, i Onsdags og i Tirsdags udspillet i København. Her er Tale om en ganske ung Mand, der har dræbt sin Kæreste, deres 2-aarige Dreng og sig selv.

De nærmere Enkeltheder er følgende:

I Smedegade Nr. 15 boede den ca. 28-aarige Bødkersvend L. Wahl sammen med sit 2-aarige Drengebarn.

Da Wahls Moder ved 10-Tiden Onsdag Aften kom hjem i sin Lejlighed paa Kristianshavn (hun havde ved et Tilfælde været ude det meste af Dagen), fandt hun i Postkassen

et Brev,

som Postbudet havde bragt.

Brevets Indhold satte den gamle Moder i den frygteligste Angst.

Det lød:

> Kære Moder! Jeg har nu været ude at skyde Mathilde Andersen i hendes Hjem paa Mariendalsvej Nr. 44, og nu tager jeg hjem og skyder mig selv og Drengen. I Morges Klokken 7 var jeg ude for at overbevise mig om, at Mathilde var død.
>
> Ludvig.

Den skrælslagne Moder gik straks til sin i Nærheden boende ældre Søn og viste ham Brevet. Klokken var da henad 11, og Sønnen begav sig omgaaende ud til Smedegade og op i Baghuset paa 4. Sal, hvor hans Broder bor. Ingen svarede paa hans Banken.

Efter nogen Tids Søgen fandt Hr. Wahl Betjent Nr. 698 og bad ham gaa med hen i Smedegade. Her vækkede de Vicevært Michaelsen og satte ham ind i Sagen, hvorefter de alle tre begav sig over i Baghuset.

Et grufuldt Syn.

Viceværten lukkede Bødker Wahls Lejlighed op, og holdende en tændt Lampe foran sig gik han ind gennem Køkkenet til Lejlighedens eneste Stue, hvor der mødte de tre Mænd et gyseligt Syn. Paa Sengen laa to blodige Lig — Bødker Wahl og hans lille Dreng.

Drengen laa paa Hovedgærdet med et Tæppe lagt over sit Ansigt. Tæppet var ganske rødt af Blod, og da man tog Tæppet væk, saas kun et blodigt Ansigt. Barnet var skudt i Tindingen.

Wahl halvt sad, halvt laa paa tværs af Sengen med Nakken hvilende mod Væggen. Ogsaa han var skudt i Tindingen og ukendeliggjort af en stor Blodstrøm, der var stivnet i hans Ansigt.

Betjenten løb ned paa Gaden og allarmerede gennem Kafé „Randers" Telefon Fælledvejens Politistation, hvorfra der gik Telefonbud til Dr. O. Petersen paa Nørrebrogade. Klokken var omtrent 1.

Inden Lægen kom, havde man undersøgt Værelset. Paa Sengen laa

Revolveren,

hvormed de to dræbende Skud var affyret, og paa Bordet laa et Brev med følgende Indhold:

> Kære Moder! Jeg siger Dig hermed Farvel. Sørg for, at vi faar en pæn Begravelse; jeg har Penge paa min Bog, der ligger her paa Bordet.
>
> Din Søn.

Saa indtraf Lægen, der kun behøvede et Minut for at konstatere, at baade Fader og Barn var døde.

Værelset blev aflaaset, og i Gaar blev de to Lig afhentet af St. Johannes Stiftelsens Ligvogn.

Morderen.

Bødker Wahl lejede den lille Lejlighed den 1. December 1909. Han boede her i nogen Tid sammen med sin Kæreste, Mathilde Andersen, som dog senere flyttede ud i et Logi paa Mariendalsvej Nr. 45.

Sammen med hende havde han Drengen, som han elskede højt.

Tirsdag Eftermiddag solgte Wahl en Plydsstol. For de indvundne Penge købte han Revolveren.

Han har skudt Barnet og sig selv rimeligvis Onsdag Middag. Ingen har hørt Skudene, da alle de omboende var paa Arbejde.

Wahl var en pæn Mand, der opførte sig godt. Han havde været arbejdsløs i 14 Dage, men havde nu faaet Arbejde.

Den myrdede Kvinde,

Mathilde Andersen, boede paa Mariendalsvej 45.

Øverst oppe under Taget bag en lav Dør havde Mathilde Andersen sit Hjem, et lille Pulterkammer.

Ved Hjælp af en Dirk fik Betjentene Døren aabnet — Lygternes Skær oplyste det lille Rum, og paa Gulvet, lænet op mod Sengen, laa Mathilde Andersen blodbestænket og død.

Wahl havde Tirsdag Aften med Revolveren skudt hende i Baghovedet, tilsyneladende uden forudgaaende Kamp.

Om den unge Pige, hvis kønne Udseende og nette Væsen omtales af alle, er iøvrigt oplyst, at hun stammer fra Odense. Hun skal have været en meget flittig og dygtig Syerske, der tjente gode Penge ved sit Arbejde.

Han traf hende i Randers.

Motivet til dette frygtelige Drama maa, saavidt det i Aftes blev oplyst, søges i den Omstændighed, at Mathilde var sin Kæreste utro.

De to havde kendt hinanden i 4 Aar. Han traf hende i Randers, og blev straks stærkt forelsket i hende.

For nogen Tid siden gennemgik hun imidlertid et Tilskærerkursus. Der traf hun en gift Tilskærer, som erobrede hendes Hjærte. Hun var saa indtaget i ham, at hun skal have erklæret, at hun kunde myrde baade hans Kone og Barn for at blive gift med ham.

Hun lagde ikke over for Wahl Skjul paa denne sin ny Elskov, og det pinte ham, saa han hverken havde Ro eller Ro. Tilsidst tog altsaa hans Kval saa stærkt Overhaand, at han fortvivlet dræbte hende, Barnet og sig selv.

Sømandsstrejken i Frankrig.

Marseille, 15. April.

De indskrevne Søfolk har vedtaget at udvide Strejkebevægelsen til andre Havne.

Duez og Spaakonen.

Fra Paris skriver en Korrespondent til „Neues Wiener Journal":

En af vore rigeste Journalister gjorde for tre Aar siden et stort Gilde, til hvilket han bl. a. havde engageret en Sandsigerske til at spaa Gæsterne i Haanden. En af disse, der udmærkede sig ved et langt, pragtfuldt Skæg, erholdt følgende „Spaadom" af Sandsigersken: „De er sikkert en meget fornem Mand, men De har en Haand som en Stratenrøver".

Det gav et ubehageligt Sæt i Herren, men han fattede sig hurtigt og sagde smilende: „Deres Vittighed er ikke ilde".

„Det er ikke noget at more sig over", svarede Sandsigersken, „om tre Aar vil De enten være bleven Offer for en stor Katastrofe, eller ogsaa vil De have mistet baade Deres Frihed og Deres Ære".

Nogen Tid efter opsøgte Herren med det pragtfulde Skæg Sandsigersken og spurgte spottende, om hun stadig mente, at han havde noget slemt i Vente. „De er virkelig altfor utaalmodig", svarede Kvinden, „min Spaadom er jo kun et Par Maaneder gammel, og jeg sagde Dem, at Ubehagelighederne først vilde indtræffe om tre Aar".

Et Aarstid senere aflagde Herren paany et Besøg hos Sandsigersken, der paany bebrejdede ham hans Utaalmodighed og gjorde ham opmærksom paa, at de tre Aar endnu ikke var forløbne.

„Hvis jeg skulde vælge mellem de to Onder, De har stillet mig i Udsigt", ytrede Herren spøgende, „vilde jeg hellere miste min Ære, end blive Offer for en Katastrofe. Folks Mening er mig ret ligegyldig".

I Aar behøver Manden med det pragtfulde Skæg, Likvidatoren Duez, ikke at opsøge Spaakonen, og han er heller ikke i Stand dertil. Han har jo baade mistet sin Ære og sin Frihed.

Forskelligt.

Sædelighedsforbrydelse mod et Barn.

En ung Regimentsmusiker Sørensen er af den militære Ret i Aarhus sat under Tiltale for Sædelighedsforbrydelse mod en ca. 14-aarig Dreng.

Det er oplyst, at Musikeren har staaet i Forhold til Drengen i ca. 3 Aar, altsaa allerede fra Drengens ellevte Aar. Barnet har heldigvis ingen legemlig Skade taget.

De franske Jærnbanearbejdere.

Jærnbanearbejdernes Kongres i Paris har vedtaget en Dagsorden, hvorefter der skal nedsættes en Kommission for at forberede Generalstrejken, for paa den Maade at gennemføre Arbejdernes Krav, navnlig om Lønforhøjelse.

Da Konseilspræsident Briand i Onsdags Aftes vendte tilbage til Paris, havde der foran Banegaarden samlet sig flere Hundrede Jærnbanefunktionærer, der demonstrerede mod ham.

Socialdemokratisk Valgsejr.

Ved Parlamentsvalgene i Australien er der indtraadt et fuldstændigt Omslag i Parlamentets Sammensætning, idet Arbejderpartiet har vundet 18 Pladser og saaledes sammen med de uafhængige liberale faar en Majoritet paa 19 Stemmer i det ny Parlament.

Den faste Voldgiftsret.

Arbejdsgiverforeningen og De samvirkende Fagforbund har modtaget Anmodning om hver at vælge 3 ordinære Medlemmer og 3 Suppleanter til „Den faste Voldgiftsret", der i Henhold til Loven af 12. ds. træder i den hidtil bestaaende „Permanente Voldgiftsret"s Sted.

Arbejderforsikringsraadet.

Raadmand G. Philipsen er efter Ansøgning fritaget for sit Hverv som Formand for Arbejderforsikringsraadet, og Korpslæge H. Rørdam er derefter udnævnt til Formand.

By og Opland.

Den 15. April.

Randers.

Foreningen af jyske Handelsforeninger
holder Delegeretmøde i Hjørring 23. og 24. Maj.

Dansk Afholdssamfunds Aarsmøde
afholdes 26. Juni i N. Sundby.

Fortsættelsesskolerne paa Landet.

Det paa Finansloven bevilgede Beløb paa 12,000 Kr. til Understøttelse af Fortsættelsesskoler paa Landet, der ikke drives af offentlig ansatte Lærere, fordeles af Kultusministeriet saaledes, at der forlods tillægges hver Skole, der erkendes værdig til Understøttelse, dels et Beløb af 100 Kr., dels et Beløb af indtil 10 Kr. for hver Elev over den skolepligtige Alder, der har gennemgaaet Skolens hele Kursus. Resten af Bevillingen fordeles blandt ubemidlede Elever.

Ansøgninger, skrevne af Eleverne selv, maa indsendes samtidig med Skolens Ansøgninger om Tilskud og være ledsaget af Forstanderens Indstilling.

Skemaer udleveres fra Kultusministeriets 2. Ekspeditionskontor.

En Sag om Husleje.

Ved Randers Byting er afsagt Dom i en af Arkitekt P. Poulsen mod Handelsrejsende B. Petersen anlagt Sag ang. Lejeforhold.

Petersen havde lejet en Lejlighed af Poulsen for en helaarlig Leje af 200 Kr., og Værten havde forpligtet sig til at tage Kolonialvarer for de første 4 Maaneders Leje fra den 17. Juni til den 15. Oktober 1909, nemlig 66 Kr. 67 Øre, medens Lejen iøvrigt skulde erlægges med 50 Kr. d. 15. Oktober, 15. Januar, 15. April og 15. Juli.

Citanten har anført, at indstævnte kun har leveret Varer for 25 Kr. og ikke har betalt nogetsomhelst af Lejen, og at Citanten derfor betragtede Lejeforholdet som hævet og paastod indstævnte dømt til at betale Lejen fra 17. Juni f. A. til April Flyttedag 1910 med 166 Kr. 67 Øre med Fradrag af nævnte 25 Kr.

Indstævnte paastod sig frifunden, idet han angav, at Værten havde taget Nøglen fra ham, hvorfra han var fraflyttet Lejligheden.

Værten benægtede at have taget Nøglen, og han oplyste, hvad indstævnte maatte erkende, at der i Lejligheden er forblevet henstaaende en Del Møbler, fordi indstævnte ikke havde Brug for disse.